

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/182/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

223/2017. (XI. 9.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **I. r. panaszos** és **II. r. panaszos**¹ 2017. április 20-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárást** a 2017. november 9-én megtartott zárt ülésén született döntése alapján

m e g s z ü n t e t i.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg. A panaszosoknak az áttétel ellen előzetesen bejelentett tiltakozására figyelemmel azonban a Testület az eljárás megszüntetéséről döntött.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok a velük szemben 2017. március 13-án a magánlakásban történt rendőri intézkedés (igazoltatás) és intézkedés (azonosításra vonatkozó kötelezettség, panaszjogról kioktatás) elmulasztása, továbbá a 2017. március 21-ei rendőri intézkedés (panasz felvétel) elmulasztása miatt 2017. április 20-án postai úton terjesztették elő panaszukat, amit 2017. május 8. napján szintén postai úton kiegészítettek.

I.

1) A panaszosok beadványukban előadták, hogy lovakat tartanak, és az egyik csikó 2017. március 13-án elfeküdt az állatok számára elkülönített udvarrészen. Az állatot a panaszosok próbálták megfelelően ápolni és gondozni. Aznap este 21 óra után a sötétben kézi lámpa fényeire lett figyelmes az I. r. panaszos, ezért odaszólt, hogy ki az és mit akar a kertjükben. Azt a választ kapták, hogy „Itt a rendőrség!”. A rendőrök névtelen bejelentőre hivatkozva felszólították az I. r. panaszost, hogy engedje be őket. 4 személy volt jelen: két rendőr és két civil személy. A rendőrök nem mutatkoztak be, de egyiküket az I. r. panaszos felismerte (egy P. nevű rendőrt). A civil személyek pedig H. Z. és felesége, akik állítólag állatvédők és ló szakértők.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyes adatait töröltük.

A rendőrök állatkínzási ügyben akartak eljárni és intézkedni a panaszosokkal szemben. Kihívták a hatósági állatorvost, aki megállapította, hogy állatkínzás nem történt, az állatok nem kórosan soványak, megfelelő kondícióban vannak. Ekkor H. Z. az állatorvoshoz fordult, csúnya szavakat használva, hogy változtassa meg a véleményét (azt mondta: „ez a ló úgyis megdöglik”). Ezzel összefüggésben a panaszosok előadták, hogy még az állatorvos sem tudta megállapítani, hogy a ló lábgyengeségét pontosan mi okozta. Az I. r. panaszos szólt H. Z.-nak, hogy az ő udvarában ne szitkozódjon. A rendőrök az udvaron egymás szavába vágva kérdezték: az egyik rendőr az I. r. panaszos adatait vette fel, a másik a lovak tartásával kapcsolatos kérdéseket tett fel. Az I. r. panaszos eközben az udvaron vacogott az idegességtől és a hidegtől.

Az állítólagos szakértők fel akarták állítani a csikót, de szakszerűtlenül a fejét ráncigálták. A csikó nem állt fel, ezért az I. r. panaszos a civilekre szólt, hogy ne háborgassák az állatot. A rendőrök emiatt az I. r. panaszost rendre utasították. A II. r. panaszos odaszólt a rendőröknek, hogy ebből elég volt. Ekkor H. Z. többször, életveszélyesen megfenyegette a II. r. panaszost: „téged meg agyonverlek”.

Az említett csikó néhány nap múlva, a gondos ápolás ellenére elpusztult. A panaszosok valószínűsítik, hogy mérgezés lehetett az oka, mert 4 nap alatt egy ló nem pusztulhat el csak úgy. A tetem a hiteles mérlegeléskor 380 kg volt, ami azt jelenti, hogy nem volt kórosan sovány sem (H. Z. erre hivatkozva szerette volna azonnal elkoboztatni a rendőrök segítségével a két anyakancát és a két csikóját). A civilek eleve ló szállítóval érkeztek a helyszínre, és állatvédő akciónak szerették volna feltüntetni a cselekményt (állítólag ezzel dicsekedett egy internetes fórumon a ló szakértő).

A panaszosok azt sérelmezték, hogy hatósági határozat, illetve házkutatás elrendeléséről szóló határozat, illetve egyéb felhatalmazás hiányában mentek be a rendőrök az udvarára, továbbá, álláspontjuk szerint az igazoltatás indokolatlan és jogszerűtlen volt.

A rendőrök egyébként a panaszosokat nem oktatták ki a helyszínen a panaszjogukról sem.

2) 2017. március 20-án a panaszosok bementek a rendőrségre, hogy panaszt tegyenek az egy héttel korábban történt rendőri intézkedés miatt. Másnap 9 órára kaptak időpontot, hogy panaszukat előadják. Kis várakozás után fogadták őket. Az őket meghallgató rendőr lebeszélte őket: „ugye, nem akarnak bíróságra járkálni?”, illetve „bizonyítani kellene a civilek részéről történt fenyegetést”. Ha mégis ezt akarják, menjenek vissza, és jegyzőkönyvet vesz fel. A panaszosok azonban ettől a rendőrtől sem kaptak kioktatást jogorvoslati lehetőségükről. A Testület elérhetőségéről a helyi önkormányzat hirdetőtáblájáról szereztek tudomást.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésekről, valamint megküldeni kérte az azokkal kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

A.

A panaszbeadvány 2017. március 13-ai részével kapcsolatban az alábbi dokumentumok állnak a Testület rendelkezésére.

1) A rendőrségi dokumentumok alapján megállapítható, hogy 2017. március 13-án a panaszosokkal szemben a K.-i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály K.-i Rendőrőrs r. főtörzsszázlós járőrvezetője és egy r. főtörzsrörmester körzeti megbízottja foganatosította a sérelmezett rendőri intézkedést.

2) A K.-i Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztató levele az alábbi információkat tartalmazza.

a) 2017. március 13-án 19 óra 13 perckor a K. várostól 177 km-re lakó T. M., aki egy állatotthon alapítvány (a továbbiakban: Alapítvány) kuratóriumi tagja a 112-es segélyhívó számon (harmadik féltől származó, nem megerősített információi alapján) bejelentést tett a Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenységirányítási Központ (a továbbiakban: TIK) diszpécserének, miszerint K. településen, a panaszosok ingatlanán öt ló van. Azok közül az egyik nem tud felállni. A szomszédok etetik, ahogy tudják, a jегyző már értesítve lett, de nem történt semmi.

Az „Eset adatlapon” rögzítették, hogy életveszély nem merült fel, a küldés „egyéb” minősítést kapott. Ezt követően, 19 óra 20 perckor a TIK ügyeletesé rádión keresztül riasztotta (utasította) a K.-i Rendőrőrs állományába tartozó és K. városban szolgálatban lévő az egyik r. főtörzsőrmester körzeti megbízottat és a r. főtörzsszázlós járőrvezetőt, hogy vonuljanak az ingatlanhoz, mert a helyszínen állatkínzás merülhet fel.

b) A rendőrök az Rtv. 39. §-ának (1) bekezdés b) pontjában biztosított felhatalmazás alapján intézkedtek a magánlakásban. (A körzeti megbízott jelentésében – Állásfoglalás II. rész 4) pont – az szerepel, hogy az I. r. panaszos kérésre bebocsátotta a rendőröket az udvarra, azaz a jogszabályi felhatalmazáson túlmenően a magánlakás használójának szóbeli engedélyével léptek az udvarba.) Ezt a tény a járőrvezető is megerősítette.

c) Az I. r. panaszost az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés a) pontja alapján igazoltatták, annak jogi indoka az állatkínzás bűncselekménye elkövetése gyanújának megerősítése vagy kizárása (a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési, bűnüldözési célból) volt. Ténybeli indoka pedig az volt, hogy a bejelentés tartalma bűncselekmény elkövetésének gyanúját vetette fel, így az igazoltatás célja a feltételezett elkövető személyazonosságának megállapítása volt. Az igazoltatás célhoz kötöttsége az intézkedés során érvényesült.

Az intézkedő rendőrök közölték az I. r. panaszossal az intézkedés okát, valamint az intézkedés végén azt, hogy a helyszínen lévő hatósági állatorvos nem állapított meg állatkínzásra utaló cselekményt vagy mulasztást, ezért nem kezdeményeznek büntetőeljárást állatkínzás gyanúja miatt vele szemben. Közölték továbbá azt is, hogy a rendőri intézkedéssel szemben – azzal való egyet nem értés esetén – panasszal élhet.

„A szakirodalommal egyetértve, bűncselekmény gyanúja esetén a nyomozó hatóság valószínűségi megállapítást tesz arra vonatkozóan, hogy a tudomására jutott esemény vagy jelenség létrejöttének egyik oka feltétlenül lehet bűncselekmény elkövetése is, és ezt a megállapítást a nyomozó hatóság tagjának általános élet- és szakmai tapasztalatai is megerősítik. A gyanú kialakításában döntő szerepe van a nyomozó hatóság birtokában lévő ismeretanyagának (tény, adat, információ, értesülés, vagy esetleg bizonyíték) és a nyomozó hatóság aktuális szakmai ismereteinek. A Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban Be.) jelenlegi feltételrendszerében, amely az eljárás megindítására vonatkozik, kötelező elemként” a rendőrkapitányság vezetője szükségesnek tartja „az igazolt, objektív adatokon (ismereteken) nyugvó gyanú meglétének igazolását. A büntetőeljárást megindítani csak objektív és igazolt adatokkal alátámasztott gyanú alapján lehet.”

A bejelentés ellenőrzése során azt lehetett megállapítani, hogy T. M. bejelentése a megfelelő szakértelemmel rendelkező természetes személy (30 év gyakorlatával rendelkező hatósági állatorvos) megerősítése nélkül a bűncselekmény gyanújának szintjét el nem érő, „egyszerű gyanú” volt. Annak alapja a bejelentő egyszerű véleménye, a közvélemény vagy híresztelés, stb. lehetett, amit 2017. március 13. napján még egyéb adatok nem támasztottak alá. Az egyszerű gyanú, ekkor még legfeljebb feltevés tárgyául szolgált.

d) A helyszíni rendőri intézkedésnél az Rtv. 26. §-ának (1) bekezdése alapján felkérésre H. Z. és felesége állattartók, valamint egy állatorvos volt jelen. Az állattartóknak és az állatorvosnak a jelenlétét a helyszínen a bűncselekmény felderítése, elkövetésének gyanúja megállapítása vagy kizárása indokolta. H. Z. és felesége szaktanácsadóként voltak jelen a helyszínen, mivel mindketten lovastanárok, hipológus diplomával rendelkeznek, valamint saját lovardájuk van, ahol 32 ló általános egészségügyi állapotát is felügyelik és így megfelelő tapasztalattal rendelkeztek a lovak tartásával kapcsolatban. Az állatorvos hatósági állatorvosként volt jelen a helyszínen.

e) 2017. március 13-án nem történt házkutatás, illetve lefoglalás. A r. alezredes tájékoztatása szerint továbbá a rendőri intézkedés során kép- és hangfelvétel nem készült.

3) A rendőrség továbbította a Testületnek a panaszolt rendőri intézkedéssel összefüggésben keletkezett hang- és képanyagot.

a) Az első 4 perc 41 másodperc terjedelmű hangfelvételen hallható, hogy a bejelentő hívja a segélyhívó számot és elmondja: nem éri utol a K.-i Rendőrsöt telefonon. Egy hónapja kapott az Alapítvány egy bejelentést, hogy a panaszosoknál levő lovak rossz körülmények között vannak. Aznap reggel jött egy hívás, miszerint az egyik ló nem tud talpra állni, és a bejelentő közli a címet is. A jegyzőt már értesítették, de nem történt semmi. Készítettek képeket is. A helyszínen 3 felnőtt ló és két csikó van. A szomszédok takarmányt vittek, és a lovak amit tudnak, legelnek, de az nincs sok. Soványak is a lovak. Aki az Alapítványnak bejelentette, attól a személytől kaptak már fényképeket is. A bejelentő továbbá elmondja, ha nagy a baj, egy állatorvos bejutását is biztosítani kell majd. Ezt követően az hallható, hogy a diszpécserrel a bejelentő elbeszélget az állatkínzásról, illetve, hogy minek tart lovat az, aki ne gondoskodik róla. A diszpécser közli, hogy foglalt a vonal, de feljegyezték a bejelentést, és őt hívni fogják majd a rendőrök.

A második, 4 perc 37 másodperc terjedelmű felvételen hallható, hogy a bejelentő ismételen telefonál a segélyhívó számra. A járőrök kinn jártak a helyszínen. Öt sovány ló van, egyet lábra sem lehet állítani segítséggel sem. Hatósági állatorvost is kihívtak, aki azonban közölte, hogy nincs kedve bíróságra járkálni, csak adott egy injekciót a földön fekvő lónak. A bejelentő közli, hogy a két járőr elbizonytalanodott, és egy haldokló lovat hagynak ott, ezért kérdezi, hogy mit lehetne tenni az ügyben. A diszpécser megkérdezi, hogy az állatvédőket értesítik-e, a bejelentő az t válaszolja, hogy ő az, de messze vannak a lovaktól. Kiment egy, a bejelentő által ismert lovas is a helyszínre, aki egyértelműen közölte, hogy nagyon „gáz” a helyzet, és az az állatorvos nem állatszerető, és nem rugalmas. A rendőrök otthagyták a haldokló lovat, a bejelentő viszont megindítja állatkínzás miatt az eljárást. Elmondta a rendőröknek azt is, hogy nem kell állatorvos, hogy lépni lehessen az ügyben, elég a bűncselekmény gyanúja. A diszpécser közli, hogy kapcsolni fogják a TIK-et.

A harmadik felvételen (12 perc 24 másodperc terjedelmű) a bejelentő megkérdezi, hogy lehet-e panaszt tenni a rendőri intézkedés, illetve mulasztás miatt. A diszpécser közli a Testület elérhetőségét, illetve a Megyei Rendőrkapitányság ügyeletét kapcsolni tudja. A hangfelvétel részletesebb ismertetésétől a Testület eltekintett, mivel jelen panaszügy elbírálása szempontjából annak nincs jelentősége.

A negyedik, 6 perc 14 másodperc terjedelmű felvétel szerint a bejelentő a Megyei Rendőrfőkapitányság ügyeletét hívja. Ismételen elmondja azt, hogy rendőrség segítségét kérte a lovak állapota miatt. Vita alakul ki a bejelentő és az operátor között arról, hogy mi a rendőr feladata egy ilyen ügyben.

Az ötödik (31 másodperc terjedelmű) felvétel szerint a rendőrség hívja a bejelentőt, miszerint a panaszát továbbították az eljárónak, aki kivizsgálja azt.

b) A rendőrség által továbbított „Eset adatlap” elnevezésű dokumentumok az alábbiakat tartalmazzák.

Az első „Eset adatlap” szerint 2017. március 13-án 19 óra 13 perckor a 112-es segélyhívó számon tett bejelentést Megyei Rendőr-főkapitányság ügyeletére, miszerint a panaszosok ingatlanán egy állat, egy ló nem tud felállni, Öt ló van, azokat a szomszédok etetik, ahogy tudják. A jegyzőt már értesítették, de nem történt semmi sem. Az állatvédő szerint van örökbefogadó és az állatorvos bejutását kell biztosítani. A járőröket 19 óra 20 perckor értesítették, akik 19 óra 35 perckor értek a helyszínre, ahonnan 21 óra 2 perckor távoztak.

A második „Eset adatlap” szerint aznap 21 órakor telefonált újra a bejelentő, miszerint mit tehet még az ügyben, mert az nem oldódott meg. A dokumentum szerint a bejelentés további intézkedést nem igényel, a bejelentőt tájékoztatták.

A harmadik dokumentum szerint aznap 21 óra 45 perckor a bejelentő harmadjára is telefonált amiatt, hogy panaszt kíván tenni, mert nem történt rendőri intézkedés, holott most is folyik az állatkínzás. Ha történik rendőri intézkedés, eláll a panasztól.

c) A rendőrség továbbított három fényképfelvételt, amelyek azt ábrázolják, hogy egy udvaron egy csikó fekszik, míg több ló ott álldogál.

d) A rendőrség továbbított egy rövid (49 másodperc terjedelmű) videofelvételt is, amelyen az öt ló látható, egyik a földön fekszik. Az udvar, ahol a lovakat tartják beton, részben föld, zöld terület nélküli. Itató van a lovak számára.

4) A K.-i Rendőrőrs r. főtörzsőrmester körzeti megbízottjának elsődleges jelentése az alábbi információkat tartalmazza.

2017. március 13-án a r. főtörzssászlós járőrvezetővel teljesített szolgálatot, amikor is 19 óra 5 perckor a TIK utasítására a panaszosok ingatlanához vonultak, mivel egy személy egy lómenhely részéről bejelentést tett, miszerint az ingatlanon több ló is található, amik nagyon rossz állapotban vannak, az egyik nem tud lábra állni.

A helyszínre érve a r. főtörzsőrmester mobiltelefonon felvette a kapcsolatot a bejelentővel, aki a fentiekén kívül elmondta még, hogy az Alapítvány segítői is a helyszínre tartanak. Megjegyezte, hogy az ügy kapcsán a K.-i Önkormányzathoz is bejelentéssel éltek korábban.

A tájékozdás során a rendőr felvette a kapcsolatot telefonon az önkormányzat részéről az állattartási ügyekben eljáró személlyel, és tájékoztatást kért a lovakat tartó I. r. panaszossal kapcsolatban folyamatban lévő hatósági eljárásokról. Ezzel kapcsolatban a mezőgazdasági ügyintéző elmondta, hogy hatósági eljárást folytatnak az állattartási törvényben foglaltak betartását illetően. A vizsgálódásuk során fényképmelléklettel ellátott helyszíni jegyzőkönyv is készült már a fenti címen, az ügy folyamatban van.

Ezt követően a helyszínre érkezett H. Z. és felesége, akik a lómenhellyel együttműködő személyek. H. Z. elmondta, hogy véleménye szerint a helyszínen lakó I. r. panaszos nagyon rossz körülmények között tartja a lovait, az állattartási törvényben szereplőket megszegi.

Ezt követően a r. főtörzssászlós felvette a kapcsolatot az I. r. panaszossal. Közölte vele a rendőri intézkedés célját, amit ő tudomásul vett. Az I. r. panaszos kérésre bebocsátotta a rendőröket az ingatlan udvarába, ahol egy drótkerítéssel ellátott karámban öt lovat lehetett látni. Az egyik ló a karám

középső részén, a földön feküdt. A tájékozódás során H. Z. kérdésére az I. r. panaszos elmondta, hogy a lovak csak legelnek, amelyik a földön fekszik, az valószínűleg olyan növényt ehetett, aminek következtében megbetegedett. A lovak általános állapotával kapcsolatban az I. r. panaszos elmondta, hogy abrakot (szemes takarmányt) nem nagyon tud a lovaknak megfelelő mennyiségben adni. Ezt anyagi körülményeire vezette vissza.

Mivel a helyszínen különleges szakértelmet igénylő kérdés eldöntése vált szükségessé, konkrétan, hogy az I. r. panaszos magatartásával kapcsolatban fennáll-e bűncselekmény gyanúja, ezért szaktanácsadóként telefonon a helyszínre rendelt állatorvos járt el, aki megvizsgálta a lovakat. A földön fekvőt injekcióval kezelte.

A vizsgálat során az állatorvos tanácsára megpróbálták a fekvő lovat a lábára állítani, amiben H. Z. is segédkezett, de a ló nem tudta magát megtartani, és visszaesett a földre.

Az állatorvos a rendőr kérdésére úgy nyilatkozott, hogy a földön fekvő ló valószínűleg elgyengült, ez lehet az oka annak, hogy nem tud lábra állni. Arra a kérdésre, hogy a lovak állapota alapján az I. r. panaszos magatartásával kapcsolatban véleménye szerint fennáll-e állatkínzás bűncselekményének a gyanúja, határozott nemmel válaszolt. Az állatorvos kijelentésének tanúja volt a járőrvezető, H. Z. és felesége, illetve az I. r. panaszos, továbbá az időközben lakásból kijövő II. r. panaszos is. Az állatorvos felhívta az I. r. panaszos figyelmét, hogy a lovaknak több takarmányt adjon, valamint a fekvő lovat a következő naptól állatorvossal kezeltesse. Az I. r. panaszos úgy nyilatkozott, hogy az állatorvos által javasoltakat be fogja tartani. Az állatorvos a fentieket írásba nem foglalta, jegyzőkönyvet vagy más iratot a rendőröknek nem adott át.

A fentieket rádióon jelentették a TIK felé, továbbá mobiltelefonon a szolgálatirányító parancsnok felé is. Mivel nem kaptak további intézkedésre utasítást, ezt követően a helyszínt elhagyták.

Kis idő múlva a bejelentő felhívta a r. főtörzszászlóst telefonon, és kérdőre vonta a rendőri intézkedéssel kapcsolatban. A rendőr kitérő választ adott, amire ő kioktatta, hogy a rendőr dolga az lenne, hogy állatkínzás bűncselekménye miatt a lovakat a rendőrség lefoglalja. A bejelentő közölte azt is, hogy további lépéseket fog tenni az ügy érdekében, amit a rendőr tudomásul vett.

5) A rendőrségi dokumentumok között szerepel a hatósági állatorvos által 2017. március 14-én kiállított jegyzőkönyv, amit a Megyei Kormányhivatal Járási Hivatala Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Osztályának mezőgazdasági ügyintézője is aláírt.

A dokumentum szerint aznap 11 órakor végzett helyszíni ellenőrzést az ügyintéző az I. r. panaszos gazdaságában, ahol jelenleg öt ló van (részletesen felsorolva). Az állatok kb. 50 nm-es fészerben és kb. 120 nm-es udvaron vannak. Etetésük és itatásuk az udvaron történik. Az I. r. panaszos elmondása szerint az állatoknak jelenleg csak szemes takarmányt tud biztosítani, a szalastakarmány a napokban fogyott el (akivel szerződésben állt, nem tudja a továbbiakban az utánpótlást biztosítani. Az I. r. panaszos vállalja, hogy ezt a hiányosságot haladéktalanul pótolja, beszerzi a hiányzó szalastakarmányt. Az állatok kötelezően előírt vizsgálatairól érvényes vizsgálati eredményt az I. r. panaszos nem tud bemutatni. Az udvaron fekvő, beteg állatot még nem gyógykezelte. Az állatok egyébként közepes kondícióban vannak. Az ügyintéző felhívta az I. r. panaszos figyelmét, hogy ha a beteg állatot nem gyógykezelheti, úgy az maradandó egészségkárosodást szenvedhet, annak gyógykezelése kötelező.

A fennálló hiányosságok miatt az állományra azonnali hatállyal forgalmi korlátozást rendelt el a mezőgazdasági ügyintéző, azzal, hogy a hiányzó vizsgálatokat, jelöléseket 14 napon belül pótolni kell (a jelöletlen állatok leöléséről tájékoztatta az I. r. panaszost.)

6) A panaszosok 2017 májusában levelet írtak a Megyei Kormányhivatalnak.

A levélben a panaszbeadványban írtakhoz képest az a többletinformáció szerepel, hogy a helyszínrre érkező állatorvos megnézte a földön fekvő lovat, és kijelentette, hogy állatkínzás nem történt, a többi ló pedig megfelelő kondícióban van. Az állatorvos azt is kijelentette, hogy „innen senki nem vihet el állatot”, ami miatt H. Z. csúnyán beszélt vele is. Amikor pedig H. Z. azt mondta a II. r. panaszosnak, hogy „téged meg agyonüttek!”, a rendőrök arra nem reagáltak semmit.

A panaszosok nem értik, hogy ha 2017. március 13-án történt az állítólagos bejelentés, akkor az önkormányzat jegyzője arra miért nem reagált, illetve miért nem értesítették a panaszosokat. Az ügyintéző állítólag intézkedett, de az panaszosokat arról nem értesítette. Véleményük szerint H. Z. (aki módos családból származik) a hatóság bevonásával akarta elvenni állataikat.

7) A Testület felvilágosítás-kérése alapján az intézkedő rendőrök jelentést készítettek.

a) A helyszínen megjelent r. főörzsőrmester körzeti megbízott két kiegészítő jelentést készített a panaszolt rendőri intézkedéssel összefüggésben. Az első jelentés az elsődleges jelentéssel (Állásfoglalás II. A. rész 4) pont) szó szerint megegyezik, mindössze annyi többletinformációt tartalmaz, miszerint másnap a ló elpusztult és fennáll annak a gyanúja, hogy a ló a nem megfelelő állattartás következtében gyengült le és pusztult el, ezért indokolt állatkínzás gyanúja miatt a nyomozás elrendelése.

b) A r. főörzsőrmester második, kiegészítő jelentése szerint a kérdéses napon és helyszínen a TIK utasítása szerint, adatgyűjtés céljából jelentek meg a rendőrök, annak megállapítása végett, hogy bűncselekmény vagy más jogsértés gyanúja fennáll-e. Megkülönböztető jelzéssel ellátott járművel, egységes rendszeresített egyenruhában jelentek meg, többek között jelvénnnyel, névkitűzővel.

A kaput zárva találták, de az ingatlant körbenézve tudták, hogy jó helyen járnak, mivel a kerítés sarkából azt látták, hogy az udvaron lévő karámban öt sovány ló van, közülük az egyik a földön fekszik. Ekkor csengetésre kijött az I. r. panaszos, akinek bemutatkoztak, ő felismerte a rendőröket, mint a helyi rendőrőrs dolgozóit.

A rendőrök az I. r. panaszossal közölték az intézkedés célját. Tájékoztatták, hogy bejelentés érkezett, miszerint nagyon rossz állapotban tartja a lovait és meg kell győződnie arról, hogy fennáll-e bűncselekmény vagy más jogsértés gyanúja. Az I. r. panaszos nyilvánvalóan nem örült a hallottaknak, de tájékoztatták a panaszjogáról, amit tudomásul vett. A rendőri intézkedés során nyugodtan, közreműködően viselkedett, kérésre bebocsátotta a rendőröket az udvarára, hogy a munkájukat tudják végezni.

Időközben a helyszínrre ért H. Z. és felesége, akik – elmondásuk szerint – a lómenhellyel együttműködő személyek, egyébként tapasztalt lótartók. Az I. r. panaszos őket is bebocsátotta az udvarára. Mivel az ügyben különleges szakértelmet igénylő kérdés eldöntése vált szükségessé, azaz, hogy az udvaron látható sovány lovak állapota visszavezethető-e azok tartási körülményeire, továbbá, hogy fennáll-e bűncselekmény gyanúja, ezért az állatorvost kihívták a helyszínrre, akit az I. r. panaszos szintén bebocsátott az ingatlan udvarára, ahol együtt H. Z.-vel megkísérelték a fekvő lovat felállítani, de annak semmi ereje nem volt, visszaesett a földre. Ekkor érkezett ki az udvarra a II. r. panaszos. „H. Z. érthető módon feldúlt volt az állatok szenvedését látva, de megnyilvánulásai nem voltak sértőek, a véleményét elmondta, miszerint a lovak állapotáért” az I. r. panaszos a felelős. Ez a II. r. panaszosnak nem tetszett, azt mondta H.-éknak, hogy a saját portáján dirigáljon. H. Z. és felesége ekkor egyből kimentek az utcára, fenyegetőző vagy sértő megjegyzést nem tettek. Az állatorvos a lovat megvizsgálta és fájdalomcsillapítóval kezelte, kérdésre pedig kategorikusan azt felelte, hogy a lovak

tartásával kapcsolatban véleménye szerint bűncselekmény gyanúja nem áll fenn. Véleményét szóban közölte, minden részt vevő fiútanúja volt.

A megállapított tényeket a r. főörzsőrmester jelentette a szolgálatirányító parancsnok és a TIK felé, akiktől további intézkedésre nem kaptak utasítást. Közölték az I. r. panaszossal, hogy az intézkedést befejezték, tájékoztatást adtak panaszjogáról, majd elhagyták a helyszínt.

A helyszínen nem alakult ki szóváltás egyik fél között sem, az I. r. panaszos elismerte, hogy nem tud normális takarmányt, azaz szemes abrakot adni a lovaknak anyagi helyzete miatt, de ő úgy gondolta, hogy a lovak nincsenek olyan rossz állapotban. A II. r. panaszos viselkedése inkább volt védekező, de sem a rendőri, sem az állatorvosi intézkedéssel szemben nem éltek panasszal, nem sérelmezték azt. Fenyegetőzés nem hangzott el egyik fél részéről sem, látszólag megértették a panaszosok, hogy az intézkedés minden résztvevője a munkáját végzi, mindenkinek az a célja, hogy a kialakult helyzetet megoldja.

c) A r. főörzsaszázlós járőrvezető jelentése az alábbiakat tartalmazza.

A TIK utasította a rendőröket adatgyűjtésre, hogy fenn áll-e bűncselekmény gyanúja (állatkínzás gyanúja). A helyszíntre megkülönböztető jelzésekkel ellátott szolgálati gépkocsival mentek, mindkét rendőrön a rendszeresített egyenruha volt kihelyezett szolgálati jelvénnel és névkitűzővel.

A panaszosok ingatlanának zárt kapujánál csengettek (annak hangja nem hallatszott ki) kaput tenyérrrel, közepes erővel, két alkalommal zörgették meg, hangosan beköszönve, hogy „Jó estét!”, mivel a lakóház 10-15 méterre beljebb van. A rendőrök a zárt kerítés sarkáról látták, hogy az udvarban van öt sovány ló, mely közül az egyik a földön feküdt.

Beköszönésre kijött az ingatlan tulajdonosa, az I. r. panaszos egyedül, akit a r. főörzsőrmester korábbról már ismert. A rendőrök köszöntek neki, bemutatkoztak, ő felismerte a rendőröket, akik a helyi rendőrség dolgozói.

A rendőrök közölték vele, hogy bejelentés miatt és a lovak állapotára tekintettel adatot gyűjtenek, hogy fenn áll-e bűncselekmény gyanúja, amit tudomásul vett. A rendőrök közölték szóban vele azt is, hogy az intézkedés ellen hol tehet panaszt, amit tudomásul vett. Az I. r. panaszos együttműködött, bebocsátotta a rendőröket az udvarba, hogy nézzék meg a lovakat.

Ezt követően érkezett a helyszínre H. Z. és felesége a bejelentő kérésére, helyi képviselőjeként. Ők az utcán tartózkodtak ekkor.

Mivel a lovak állapota indokolta speciális véleményt adó személy helyszínre való hívását, ezért az I. r. panaszos beleegyezésével a helyszínre hívták a körzeti hatósági állatorvost. Az I. r. panaszos is belátta, hogy a fekvő ló beteg, és állatorvosi kezelés nélkül a ló nem gyógyul meg.

Az állatorvos helyszínre érkezése után az I. r. panaszos őt is beengedte az udvarba, valamint engedélyezte azt is, hogy H.-ék is bemenjenek a lovakhoz segíteni neki. Ebben az időtájtban jött ki a lakásból a II. r. panaszos.

Az állatorvos megvizsgálta elsősorban a fekvő lovat, ami segítséggel sem bírt felállni, majd fájdalom- és lázcsillapítót, valamint vitamint adott az állatnak az I. r. panaszos engedélyével, de a további kezelést nem vállalta el. A r. főörzsőrmester kérdésére, hogy fenn áll-e bűncselekmény, konkrétan állatkínzás gyanúja, az állatorvos szóban nemleges választ adott.

A megállapított tényeket jelentették a TIK és a szolgálatirányító parancsnok felé, akiktől azonban nem érkezett utasítás a büntetőeljárás megkezdésére, lefolytatására. Ezt követően a rendőrök közölték mindenkivel a helyszínen, hogy az intézkedést befejezték, amit tudomásul vettek, és mindenki elhagyta az ingatlant.

„H. Z. nagyon el volt keseredve a földön fekvő ló állapota miatt, mint állattartó és állatbarát. Véleményezte, hogy a tulajdonos hanyagsága vezetett ehhez. H. Z. felesége is fel volt háborodva az állattartás módja miatt.” A II. r. panaszos „rendreutasította H.-ékat és kikérte magának a megjegyzésüket. Egyéb megnyilvánulás nem volt egymás irányába a feleknek, valamint különösebb megnyilvánulás nem volt” az állatorvossal, valamint a rendőrökkel szemben sem. A panaszosok a helyszínen történt intézkedést sem sérelmezték. H.-ék nem fenyegették meg a panaszosokat.

Az I. r. panaszos tudomásul vette, hogy bejelentés miatt, utasításra jelentek meg a helyszínen a rendőrök. Az intézkedés elején, a kapuban, szóban közölték vele panaszjogát, amit tudomásul vett.

8) A bejelentő panasza miatt a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény szerint közigazgatási hatósági eljárás indult, amelyben tanúként hallgatták ki a bejelentőt, illetve a helyszínen vizsgálatot végző állatorvost.

a) A bejelentő tanúvallomásaiban előzményként előadta, hogy 2017. február 20-án egy állampolgár e-mailt küldött az Alapítvány címére (a bejelentő az Alapítvány kuratóriumi tagja), hogy a panaszosok ingatlanán tartott lovak nem megfelelő állapotban vannak, amire a bejelentő aznap e-mailben válaszolt a nőnek, hogy vegye fel a kapcsolatot a jegyzővel, akinek a hatásköre van a kérdésben intézkedni. 2017. február 22-én a nő visszajelzett e-mailen, hogy volt a jegyzőnél és megindították az eljárást a ló tartással kapcsolatban.

2017. március 13-án 14 óra 20 perckor ugyanaz az állampolgár ismételt e-mailt küldött az Alapítvány címére, hogy a panaszosok ingatlanán tartott lovak állapota tovább romlott a február 20-ai bejelentése óta. A bejelentő csak este vette észre a levelet, de mert abban az állt, hogy az egyik ló állapota annyira romlott, hogy már fel sem tud állni, ezért bűncselekmény gyanúja miatt felhívta a Megyei Rendőr-főkapitányság TIK-et és bejelentést tett, hogy a rendőrök nézzék meg a helyszínt, hogy mi történt. A bejelentő telefonon korábban felhívta H. Z.-t, hogy nézze meg, mi van a lovakkal. A férfi az utcáról nézte meg a lovakat, és le is fotózta azokat, amit elküldött e-mailen a bejelentőnek, aki ezt követően hívta fel a TIK-et. Aznap H. Z. és felesége a rendőrökkel kimentek a helyszínre, majd ezután telefonon tájékoztatták a bejelentőt, hogy a lovak alultápláltak, egyik ló fekszik a földön és emberi segítséggel nem tudják lábra állítani. A rendőrök hatósági állatorvost hívtak ki, aki megvizsgálta a lovat, fájdalomcsillapítót adott a lónak, mondta, hogy ő nem akar bíróságra járni, ezért nem mondja azt, hogy állatkínzás történt. Az injekció beadása után távozott a helyszínről és nem mondott semmit a ló betegségével vagy állapotával kapcsolatban és nem is töltött ki jegyzőkönyvet. Az állatorvos távozása után a bejelentő telefonon beszélt az intézkedő járőrökkel, és megkérdezte őket, miért nem indítanak eljárást állatkínzás miatt. A rendőrök azt válaszolták, hogy a kint lévő állatorvos semmilyen jegyzőkönyvet nem állított ki és nem is mondta ki azt, hogy állatkínzás történt. A bejelentő ezután felhívta a Megyei Rendőr-főkapitányság ügyeletesét, és megkérdezte, miért mennek el a rendőrök a helyszínről intézkedés nélkül. Az ügyeletes azt felelte, hogy a helyszínen lévő állatorvos nem állapított meg bűncselekményt, a bejelentő ezt vitatta, és mondta, hogy nézzen utána, mert ez nem így van, és panasszal él a rendőri intézkedéssel szemben, mert nem indították meg azonnal az eljárást bűncselekmény gyanúja miatt.

b) Az állatorvos tanúkénti vallomásaiban előadta, hogy K. városban hatósági állatorvosként dolgozik több mint 30 éve. 2017. március 13-án este 19 óra után telefonon felhívta őt a járőr, hogy menjek a panaszosok ingatlanához, ahol az udvaron egy ló fekszik, és nem tudják lábra állítani. Az állatorvos nemsokára megérkezett a címre. A ház udvarán látta, hogy öt ló van, az egyik a földön feküdt. A lovak

akkor ránézésre közepes tápláltsági állapotúak voltak. Az állatorvos odament a fekvő lóhoz, kívülről megvizsgálta, azon semmilyen bántalmazást vagy egyéb dolgot nem látott. A vizsgálatkor az udvaron már sötét volt, ott nem volt világítás, zseblámpákkal tudott ő és a rendőrök világítani, így nem lehetett teljesen a lovat úgy vizsgálni, mint nappali fényben. A tulajdonos (az I. r. panaszos) elmondta a helyszínen, hogy a ló csak aznap nem tudott lábra állni, előző nap még minden rendben volt vele. A helyszínen lévő személyek megpróbálták a lovat lábra állítani, de nem tudott megállni a saját lábán, gyenge állapotban volt. Mivel már sötét volt és semmilyen, a ló alaposabb megvizsgálására való eszköz nem volt az állatorvosnál, ezért konkrétan a helyszínen nem lehetett megállapítani, hogy a lónak milyen betegsége keletkezett. Az látszott rajta kívülről, hogy közepes tápláltsági állapotban volt és semmilyen külsérelmi nyom nem volt rajta, szabályosan feküdt, időnként kényszermozgásokat csinált, próbált felállni, de nem sikerült neki. Az egyik lábán talán volt valami apróbb sérülés, de azt az állatorvos már nem tudja pontosan megmondani, az keletkezhetett egy másik ló megrúgásától, ami akadályozhatta a lovat a talpra állásában. Az I. r. panaszos elmondta, hogy a lovat aznapig nem kezelték.

Az állatorvos akkor a lónak tüneti kezelésként szíverősítő és nyugtató és fájdalomcsillapító injekciót adott, illetve felhívta az I. r. panaszos figyelmét, hogy vegye fel a kapcsolatot lovai állatorvosával, mivel adott helyzetben alapos vizsgálatra nem volt lehetőség. A helyszínen tapasztaltak alapján állatkínzás bűncselekménye vagy annak gyanúja nem merült fel az állatorvos álláspontja szerint.

2017. március 14-én 11 órakor az állatorvos ismételten megjelent az említett önkormányzati dolgozóval a lovak tartási körülményeit vizsgálni, amiről jegyzőkönyv készült (annak másolatát az állatorvos a rendőrségnek átadta). Az I. r. panaszos akkor azt nyilatkozta, hogy felvette a kapcsolatot a másik állatorvossal, aki ígéretet tett neki, hogy kimegy hozzá a ló alaposabb vizsgálatára. Az ellenőrzés időpontjában a ló még élt, ugyanolyan állapotban volt, mint előző nap, azonban a kezelő állatorvosa a lovat addig nem látta. Az állat körül karók voltak leásva az udvaron, amely egyértelműen arra szolgált, hogy csigával vagy hevederrel az állatot lábra állítsák. Az I. r. panaszos azt nyilatkozta, hogy szálás takarmánya elfogyott a napokban, és akivel szóban megállapodott arról, hogy azt viszi neki, arról tájékoztatta, hogy nem tud vinni neki a héten egyéb okból kifolyólag. Az I. r. panaszos ugyanakkor azt nyilatkozta, hogy a szálás takarmány hiányát még aznap pótolni fogja.

c) A panaszossal szemben intézkedő r. főörzsőrmestert is kihallgatták tanúként a bejelentő panasza miatt kezdeményezett hatósági eljárásban.

A jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomás szó szerint megegyezik az elsődleges jelentésben (Állásfoglalás II. A. rész 4) pont) foglaltakkal, ezért annak ismertetésétől a Testület eltekintett.

d) A panaszossal szemben intézkedő r. főörzszászlós járőrvezetőt is kihallgatták tanúként a bejelentő panasza miatt kezdeményezett hatósági eljárásban.

A r. főörzszászlós tanúvallomása lényegét tekintve megegyezik az elsődleges jelentésben (Állásfoglalás II. A. rész 4) pont) foglaltakkal, ezért annak ismertetésétől a Testület eltekintett.

e) A K.-i Rendőrőrs r. százados parancsnoka összefoglaló jelentést készített a panaszolt rendőri intézkedés kapcsán, amely lényegét tekintve megismétli az elsődleges jelentésben (Állásfoglalás II. A. rész 4) pont) írtakat. A jelentés azt a többlet információt tartalmazza, hogy amikor a rendőrök elhagyták a helyszínt, és a panaszos felhívta őket telefonon és kérdőre vonta, hogy miért nem indították el az eljárást állatkínzás bűncselekménye miatt, a rendőrök arról tájékoztatták őt, hogy a helyszínen hatósági állatorvos jelent meg, aki megvizsgálta a beteg lovat, de sem állatkínzás, sem más bűncselekmény vagy szabálysértés gyanúja nem merült fel. Erre a bejelentő telefonon azt mondta a rendőröknek, hogy állatkínzás bűncselekménye miatt a lovakat a rendőrségnek le kellene foglalnia és további lépéseket fog tenni az ügy érdekében. Ezután pedig felhívta a Megyei Rendőr-főkapitányság

TIK ügyeletesét és kérdőre vonta, hogy miért mentek el a rendőrök a helyszínről rendőri intézkedés nélkül. Az ügyeletes tájékoztatta őt: mivel a helyszínen az ott lévő hatósági állatorvos elmondása alapján sem bűncselekményt, sem szabálysértést nem állapítottak meg, hagyták el a helyszínt a rendőrök. A bejelentő azonban nem fogadta el az ügyeletes érvelését, és közölte, hogy panasszal él a rendőri intézkedéssel szemben, majd a telefont lerakta.

A panasz kivizsgálása során a bejelentő azon állítását, hogy állatkínzás történt a helyszínen, semmi nem támasztotta alá. Az intézkedő rendőrök a helyszínen sem szabálysértés, sem bűncselekmény elkövetését nem állapították meg, ezért a r. százados a panasz határozattal történő elutasítását javasolta.

f) A K.-i Rendőrkapitányság vezetője a bejelentő rendőri intézkedés elleni panaszát 2017. április 21-én határozatával elutasította. A határozat indokolása megismétli az elsődleges jelentésben (Állásfoglalás II. A. rész 4) pont), illetve az összefoglaló jelentésben (Állásfoglalás II. A. rész 8) e) pont) írtakat.

A kapitányságvezető az eset összes körülményét összevetve és mérlegelve megállapította, hogy a rendőri intézkedés jogszerű, szakszerű, indokolt és arányos volt, a rendőrök az intézkedés során semmiféle jogsértést, fegyelemsértést nem követtek el.

9) A panaszeljáráásban a bejelentő ügyfélként történt meghallgatása során tett nyilatkozata, valamint a K. Város Önkormányzatnál a 2017. február 22-én a lovak tartásával kapcsolatban indult hatósági eljárás adatai, továbbá a legyengült ló későbbi elpusztulása miatt a K.-i Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályának vezetője 2017. április 26. napján a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 244. §-ának (1) bekezdésébe ütköző állatkínzás vétsége megalapozott gyanúja miatt a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 170. §-ának (1) bekezdése alapján nyomozást rendelt el.

A nyomozás során tanúként hallgatták ki a hatósági állatorvost, egy másik állatorvost és H. Z.-t.

a) A hatósági állatorvos a nyomozás során, tanúvallomásában előadta, hogy a kérdéses napon este 20 óra után telefonon értesítette őt a r. főörzsőrmester körzeti megbízott, hogy a panaszosoknál beteg ló fekszik az udvaron. Emlékezte szerint azt mondták, hogy a ló görcsöl.

A helyszínre haladéktalanul kiszállt, ahol az állatok tartózkodási helyén, az udvaron egy növendék csikó feküdt a földön. Kb. 150-200 kilogrammos lehetett, közepes tápláltságú, tehát nem volt kórosan sovány, de a másik négy ló is közepes tápláltságú volt. A közepes tápláltság alatt az orvos a sovány és az ideális tápláltság közötti állapotot érti.

Tekintettel az éjszakai sötétségre, komolyabb vizsgálatot akkor nem lehetett végezni az állaton. Az I. r. panaszos az állatorvos jelenlétében elmondta, hogy ki az állatok kezelő orvosa.

Az állatorvos akkor este az állatnak erős fájdalomcsillapító, görcsoldó és nyugtató injekciót adott be, és felhívta az I. r. panaszos figyelmét arra, hogy a beteg állatot köteles gyógykezeltetni, ellenkező esetben az állat maradandó egészségkárosodást szenvedhet, amit a férfi tudomásul vett, illetve ígéretet tett arra, hogy másnap haladéktalanul értesíti a kezelő állatorvost.

Aznap nem tudtak a környezetben a sötétség miatt vizsgálatot végezni, ezért másnap a helyszínre visszamentek az önkormányzat mezőgazdasági ügyintézőjével, a vizsgálatról jegyzőkönyvet vettek fel. A tanúvallomás ezen részénél a hatósági állatorvos olyan információkat közölt, amelyek a 2017. március 14-én általa kiállított jegyzőkönyvben (Állásfoglalás II. A. rész 5) pont) már szerepeltek. Az önkormányzat mezőgazdasági ügyintézője ellenőrizte az I. r. panaszos azon állítását, hogy szemes

takarmány van (több zsák kukorica lehetett, de ezt az önkormányzati dolgozó tudná megmondani pontosabban).

Az előző nap még fekvő csikó ugyanúgy feküdt, azonban már előkészítették a felállításához szükséges szerkezetet, az oszlopokat leásták a földre. A hatósági állatorvos akkor már az állatot nem kezelte, mivel az I. r. panaszos úgy nyilatkozott, hogy értesítette a kezelő állatorvost, aki azonban az orvos és az ügyintéző ottléteig még nem érkezett meg.

A panaszosok felkeresték a hatósági állatorvost ezt követően kb. 2 nappal a lakásán, tőlük tudta meg, hogy az állat elhullt. Kérdezték őt, hogy mi ilyen esetben a teendő, amire azt válaszolta nekik, hogy keressék meg az önkormányzati ügyintézőt a hivatalban. Ő segített végül is az állat elszállításának ügyintézésében.

A hatósági állatorvos nem tudott arra vonatkozóan nyilatkozni, hogy az elhullott ló boncolása megtörtént-e, illetve, hogy hány darab itató és etető edény volt ott. Elmondta ugyanakkor, hogy megtudta az I. r. panaszostól: a lovak kijártak a házzal szemben levő ún. villany szérűre legelni, illetve, hogy az I. r. panaszosnak valahol van egy tanyája, ahová szándékozik kivinni az állatokat, ahogy teheti, mivel ott bőséges a legelő.

Az elhullott ló testtömegét a hatósági állatorvos nem mérte, csak megsaccolni tudta (150-200 kg), de elmondta, hogy egy ilyen korú (8 hónapos) csikó ideális súlya fajta függő. Ennek a lónak a fajtáját, törzskönyv vagy fedeztetési papírok hiányában nem tudta megállapítani.

A hatósági állatorvos úgy nyilatkozott tanúvallomásában, hogy állatkínzás nem állt fent, a lovak mind közepes tápláltsági állapotúak voltak, így az elhullt csikó is. Nyilatkozott továbbá a közigazgatási eljárásban említett lábsérülésről is (emiat is történhetett, hogy a ló nem tudott lábra állni), aminek kiderítése alaposabb vizsgálatot igényelt volna, de arra az esti sötétedés utáni időpont nem volt alkalmas. Ott az udvaron neki a rendőr zseblámpával világított, hogy egyáltalán lásson valamit. „Igazából csak találgatni lehet, hogy mi az elhullás oka, a kezelő állatorvos tudna abban nyilatkozni, hogy ő mire kezelte az állatot.” Tudomása szerint az állatot gyógykezelték az általa lefolytatott vizsgálatról az elhullásig.

b) A másik állatorvost is tanúként hallgatta ki a rendőrség a nyomozás során.

Az állatorvos elmondta, hogy 2017 márciusában (a pontos dátumra már nem emlékezett, a Megyei Kormányhivatal Élelmiszerbiztonsági Ingatlan-nyilvántartási Talaj- és Növényvédelmi Osztályának igazgatója telefonon értesítette arról, hogy van egy két napja felállni képtelen ló a panaszosoknál. Kérte, hogy mindenképpen intézkedjen, mert a tulajdonos szerint ő az ellátó állatorvos. Felszólította őt az igazgató, hogy ha szükséges, szállíttassák kórházba vagy végezze el az eutanáziát az állaton.

A cím alapján az állatorvos egy más lótartóra gondolt, akinek valóban ő a kezelő állatorvosa, ezért nem utasította el egyből az igazgató kérését. Még azon a napon délután kiment a megadott címre, mielőtt oda kiindult, e-mail üzenetben az igazgatótól megkapta a hatósági állatorvos által kiállított jegyzőkönyv másolatát. Abban az szerepelt, hogy ő a kezelő állatorvos, az állatok közepes kondícióban vannak, és egy ló fekszik.

A helyszínre érve az állatorvos már látta, hogy ez nem az a cím, ahol a kezelése alatt álló ló tartó lakik. A tulajdonos (az I. r. panaszos) teljesen ismeretlen volt számára, soha korábban nem találkozott vele. Az e-mailben kapott jegyzőkönyvből az állatorvos még nem tudta, hogy ezt a személyt egyáltalán nem ismeri, mert van más, az I. r. panaszossal azonos vezetéknevű állattartója is.

A I. r. panaszost azonnal elmarasztalta, miért állította azt, hogy ő a kezelő állatorvos. Erre azt felelte, hogy félreértette a hatósági állatorvos az ő nyilatkozatukat, mert ők azt mondták neki, hogy az állatorvossal akarják elvégeztetni azokat a munkálatokat, melyek szükségesek állományukban.

Az állatorvos ezt követően megtekintette az állatokat, amik az udvar egy kb. 10x5 méteres lerekesztett részében voltak, melyek egyik végében volt egy kb. 4x6 méteres féltető, ami az állatok éjjeli szálláshelye volt.

Az udvaron az ő kint létekor volt szálastakarmány, akkor elegendő mennyiségű, a tulajdonos pedig mutatott kétféle abrakot, műanyag hordókban, de nem túl nagy mennyiségben voltak. Az I. r. panaszos azt mondta, hogy becsapták őket és az általa kifizetett szénát nem vitték nekik a télen, így azt is elismerte, hogy nem tudták annyit etetni, ami szükséges lett volna. Malacok is voltak ott egy ólban, azokkal is szemes takarmányt kellett etetniük, a sertés végképp nem tartható anélkül.

A fészerben az alomány is hiányos volt a tél folyamán, ott a trágyán kívül mást nem látott. Azt nem tudja megmondani, hogy hány vályú volt, de víz volt az állatok előtt.

Az állatorvos egyébként felismerte az állatokat, mivel rendszeresen arra jár. Azok a télen folyamatosan ki voltak kötözve, pányvázva a házzal szemben lévő szérűre. Az elmúlt tél nagyon hosszú, kemény volt, amit az állatok ott a tél második felében találtak gazt, az nem volt elegendő és nem volt jó minőségű, messze nem volt elegendő ahhoz, hogy megfelelő kondíciót biztosítsanak.

Az otlétekor az állatorvos az udvarban három csikót látott (a másik kettőt nem, azok talán valahol hátul voltak), kettő rossz-közepes állapotú volt, a harmadik a legnagyobb, erősen sovány, nem volt a korára, ivarára jellemzően mozgékony, élénk, hanem szédelt az udvaron. Enni próbált, de a rágása, evése sem volt megfelelő, éppen hogy csak rágcsált. Nem úgy evett, ahogy egy éhes lónak ennie kellene. Egy ilyen állat, ha egészséges, de rosszabb a kondíciója, addig eszik, amíg el nem telik. Ez az állat volt az, ami miatt neki a helyszínre kellett mennie.

Mivel a csikó akkor állt, mozgott, az állatorvos azt gondolta, hogy nem szükséges beavatkozást végeznie, már csak azért sem, mert erre a tulajdonos nem kérte fel. Magától nyilván én nem erőltethette, hogy kezelni akarja, éppen ezért jegyzőkönyvet sem vett fel, mivel már tudomása volt a hatósági állatorvos által készített jegyzőkönyvről.

Az állatorvos vallomástétele során megjegyezte, hogy a lovak állapotával kapcsolatban nem ért egyet a hatósági állatorvos véleményével.

Kérdésre elmondta a tanú azt is, hogy a csikó 1-1,5 év körüli lehetett, a magassága és rámája meg volt, az izomtömeg hiányzott az állatról, súlyát nem tudta így megbecsülni, de egyértelműen erősen sovány volt. Az állatorvosban nem merült fel annak még a gyanúja sem, hogy esetleg a ló betegségét mérgezés okozná, a tulajdonos sem jelzett neki ilyet. A kórelőzményekre tekintettel, a hosszú hideg tél, a takarmányhiány és a tartási környezet együttesen okozhatta az állat jelentős kondícióvesztését, majd elhullását. A többi állat sem volt jó állapotban, azokon is látszódtak az előbbieken felsorolt körülmények.

Az állatorvos és az I. r. panaszos megegyeztek abban, hogy a szükséges vérvételeket és állatjelöléseket elvégzik egy lótenyésztő szövetségi felügyelővel (ezt a folyamatot vele szokta végezni). A lovak egyike sem rendelkezett addig ló útlevéllal, nem voltak meg a szükséges oltásaik, vérvételeik. Az állatorvos a helyszínről tájékozódást követően távozott.

4 nap elteltével hívták a panaszosok (talán a II. r. panaszos) amiatt, hogy elhullott az állat, és ilyenkor mi a teendő. Közölte, hogy mivel nagy állatról van szó, ezért nekik kell gondoskodni a hulla elszállításáról. Az állatorvos tudomása szerint megkeresték az önkormányzatot, amely segített az elszállításban.

Kb. 3 hét múlva telefonáltak a panaszosok megint, hogy jön a felügyelő. A helyszínen az állatorvos és a felügyelő elvégezték a szükséges munkafolyamatokat. Akkor a lovak sorba voltak kötve az udvarban, hogy az állatorvos le tudja venni a vért, de nem mindtől kellett, mert talán egynek volt sütése, így attól nem kellett. A lovak állapot jelentősen nem változott a 3 hét alatt. Azt, hogy volt-e takarmányuk, az állatorvos nem tudja, neki nem mutatták, nem is volt idő ezt ellenőrizni és neki joga sincs ahhoz. Azt sem tudja, hogy akkor a féltető alatt volt-e alom.

A vérvételt követően egy hónap is eltelhetett, amikor megjelentek a rendelőjében a panaszosok, és azt kérték, hogy készítse egy jegyzőkönyvet, hogy egy ló miben hullhat el 4 nap alatt. Az állatorvos nem értette a kérdést, mivel számos betegséget fel lehetne sorolni. Amikor a ló elhullott, az állatorvost nem keresték fel diagnózis felállítása érdekében, nem kérték fel boncolásra sem, így hitelt érdemlő diagnózist nem tudott volna leírni. A II. r. panaszos elég erőszakosan kérte a jegyzőkönyvet, így azt mondta neki, hogy átgondolja, felírta a telefonszámát, így tudott a panaszosoktól szabadulni. Az állatorvos számára egyértelműen valószínűsíthető volt, hogy az állat mindenben hullott el, véleménye szerint felmerült az állatkínzás bűncselekmény elkövetése: a gerinces állat takarmányhiány és a rossz körülmények miatt hullott el.

Az állatorvos kérdésre úgy nyilatkozott, hogy a féltetős állapot azért alkalmatlan az állatok éjjeli tárolására, mivel a hideg télen a fiatal állatoknak mindenképpen zárt istállóra lett volna szükségük. A féltetősben ugyanolyan volt a hőmérséklet, csupán nem áztak az állatok.

c) H. Z. a tanúkenti kihallgatása során elmondta, hogy a lómentő alapítvánnyal áll kapcsolatban (korábban onnan fogadtak örökbe egy elkobzott lovat). A bejelentő telefonált a feleségének 2017 márciusában (a napra már nem emlékezett), hogy megkérjék őket: menjenek el a panaszosokhoz, mivel ott egy rossz állapotban lévő ló van. Kérte a nő azt is, hogy amennyiben úgy ítélik meg, hogy valóban rossz állapotban van a ló, akkor segítsék a rendőrség munkáját, illetve nyomatékosítsák a helyszínen az állatkínzás megtörténtét.

A tanú a feleségével együtt még aznap este elmentek a helyszínre. Megérkezésükkor már két rendőr volt a ház előtt, az állatorvos még nem volt kint. Azonnal sem a tanú és felesége, sem a rendőrök nem tudtak bejutni, nehezen sikerült felkopogni az ingatlan tulajdonosát, az I. r. panaszost, aki kijött a kapun. Kint közölték vele a rendőrök az érkezésük célját. Akkor azt állította az I. r. panaszos, hogy a lónak semmi baja nincs, helyre fog jönni. A kerítésen kívülről azonban jól látható volt, hogy a ló az udvaron fekszik.

A tanú előadta, hogy megérkezésüket követően mintegy 30 perc telt el, mire az udvarba bejutottak, eközben hívták ki az állatorvost. (Három állatorvost is felhívtak: az első nem vette fel, a második pedig azt mondta, hogy hatósági állatorvos lenne szükséges a helyszínre. A harmadik állatorvost a r. törzsőrmester hívta fel, a tanú adta meg a telefonszámát.) A hatósági állatorvos kb. 10-15 perc elteltével érkezett meg.

Az udvarban egy ló feküdt a lókarámnak nevezett alkalmatosság közepén (ami a tanú álláspontja szerint lótartásra alkalmatlan), mellette egy lecsúszott pokróc volt. Állítólag előtte letakarták, közben csúszott le az állatról. Alatta semmi nem volt, a puszta földön feküdt. A tanú a ló életkorát, súlyát, magasságát – mivel feküdt – nem tudta megítélni, de megítélése szerint kórosan sovány volt. Mellette a lábaival való kaparás nyoma volt látható, ami arra utal, hogy vagy szenvedett, vagy próbált felállni. (Elmondta a tanú, hogy egy egészséges ló naponta maximum 3-4 órát alszik, ha hosszabb ideig nem

áll fel, akkor vagy kólikás tünetei vannak vagy legyengült.) Sérülést nem látott a lovon.

A tanú emlékszik, hogy nagyon felháborodott, mert a márciusi éjszakai fagyok ellenére a ló hosszabb ideje a földön feküdt. A tanú a feleségével és az I. r. panaszos segítségével próbálta felállítani, de nem sikerült. Nem volt egy nagy ló, de nem volt benne semmi akarat, nem lendítette a testét, teljesen elhagyta magát.

Amikor az állatorvos megérkezett, és haladt befelé a lóhoz, a kerítésen keresztül kijelentette, hogy „nincs itt semmi baj”. A rendőrök kérdésére, hogy felmerült-e állatkínzás ténye, azt válaszolta, hogy nem, ő erről jegyzőkönyvet nem fog írni, nincs kedve bíróságra járkalni. Az állatorvos adott a lónak egy fájdalomcsillapító injekciót, és talán még valamit, amire a tanú nem emlékszik pontosan. Ezzel az orvos a maga részéről elintézte a ló kezelését. A hatósági állatorvos mondta azt is, hogy hívják ki a ló kezelőorvosát, mert ő a lovat ugyan ellátja, de nem fogja kezelni. A tanú szerint addig ennek a lónak biztosan nem volt kezelő állatorvosa, mivel sem a papírjai nem voltak meg, sem az oltásai, sem a vérvételei nem történtek meg. Ezt igazolja az is, hogy a lónak nem volt útlevele, így nem tudták volna sehová beragasztani az oltások igazolását és a vérvételeket a NÉBIH elvégezni nem tudja az útlevelben lévő azonosítók nélkül. A lónak sem chipje, sem azonosítószáma sütvé nem volt. Az I. r. panaszos még a kapu előtt kijelentette, hogy a lónak nincs útlevele, állatorvost nem szoktak hívni hozzá és a vérvételei sem történtek meg.

A „karámban” a lovak takarmány és víz nélkül voltak, de itató és etető edényt sem látott a tanú sehól, arról nem tud nyilatkozni, hogy az udvaron volt-e. A „karám” egyébként a lovak számára veszélyes állapotban volt, mivel a drótfonatot tartó szögvas (vagy tatán zártszelvény elemek) a lovak felé voltak dőlve, melynek a szélei, oldalai hegyesek voltak. (Ha a ló megugrik ijedtében vagy akár játékból, azokkal könnyen fel tudta volna magát nyársalni vagy bele tudott volna gabalyodni úgy, hogy sérülése keletkezik.)

Az I. r. panaszos azt nyilatkozta, hogy a szálastakarmánya éppen akkor fogyott el. A tanú azonban nem látta nyomát annak, hogy a lovak kapnának abrakot vagy szemes takarmányt: semmilyen takarmány nem elszóródva, azt az udvarban sem lehetett látni, holott ha egy ló eszik, mindig kiszór valamennyit az abrakból, annak nyoma kell, hogy maradjon a földön. Az I. r. panaszos úgy nyilatkozott továbbá, hogy a lovakat a házzal szemben lévő területen legelteti. Arról a területről olyan mennyiségű és minőségű takarmányt azonban a lovak nem tudtak magukhoz venni, ami elegendő lenne a normális létfenntartáshoz ebben a tél végi-tavaszi eleji időszakban. A tanú nem hallott olyan kijelentést az I. r. panaszostól, hogy lenne szemes takarmánya valamennyi is.

A többi ló sovány volt, még a téli szőrön keresztül is kilátszottak a bordáik. Az álló lovak közül 400 kg-nál egyik sem volt több, nem sokkal jobb állapotban voltak, mint a fekvő. A lovaknak nem volt megfelelő pihenési lehetősége, a puszta földön voltak bent sárban, fagyban, annak ellenére, hogy alattuk kellene lennie szalmának, illetve felettük megfelelő nagyságú fedett résznek. A fedett rész itt nem volt megfelelő, mert az építmény nagyon alacsony volt és kicsi alapterületű. Az udvarban szabadon voltak a lovak, de kint a területen, amikor ki voltak pányvázva, kb. 5-10 méter hosszú kötelük volt (az állatvédelmi törvény szerint lekötött tartásban nem lehet az állat). Az időjárással kapcsolatban a tanú úgy nyilatkozott, hogy még vastag mellényben és pulóverben voltak, de abban az időszakban reggelente még voltak mínuszok.

A tanú az álló lovakkal nem nagyon foglalkozott, de magatartásuk normális volt. A fekvő egyértelműen bágyadt, érdektelen volt, hogy egyértelműen látszott rajta, hogy elhanyagolt, beteg, a tanú szerint életveszélyes állapotban volt. A ló körül trágyát nem láttak, ami szintén kólikára és fájdalomra, görcsökre utalhatott.

A tanú elmondta, hogy a ló állapotának megítéléséhez megfelelő szaktudással rendelkeznek: neki

agrármérnöki, lovastanár és hippológus diplomái vannak. Feleségének állattenyésztő mérnöki és agrármérnöki diplomája van, valamint az állattudományok doktora PhD minősítéssel is rendelkezik, illetve szintén lovastanár és hippológus végzettsége van. Továbbá saját lovardájuk van: 32 ló általános egészségügyi állapotát felügyelik.

A tanú másnap délelőtt visszament arra, akkor már oldalt a kerítést beponyvázták (fóliázták), hogy ne lehessen oda belátni, és a bedőlt kerítést is visszaegyenesítették. Ennek ellenére a kerítésen kívülről tudott a benti állapotról videofelvételt készíteni (a felvételen jobbra a fekvő ló és karámrészlete látható).

10) A rendőrség továbbította a Testület részére egy 2017 februárjában és márciusában a bejelentő és a részére az érintett lovak körülményeiről tájékoztatást adó személy között folytatott levelezést, illetve azokhoz kapcsolódó fényképfelvételeket, azonban azok részletes ismertetésétől eltekintett.

B.

A panaszbeadvány 2017. március 20. és 21. napjával kapcsolatos része tekintetében az alábbi dokumentumokat bocsátotta a rendőrség a Testület rendelkezésére.

1) A K.-i Rendőrkapitányság r. alezredes vezetőjének tájékoztató levele az alábbiakat tartalmazza. A panaszosok 2017. március 20-ai megjelenését a K.-i Rendőrőrsön senki nem támasztotta alá a dolgozók részéről, ezért a rendőrség nem tudott a panasz rögzítésével kapcsolatban érdemben nyilatkozni.

2017. március 21-én a panaszosok megjelentek a K.-i Rendőrőrsön, amikor is a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 24. §-ának (1) bekezdése szerinti rendőri felvilágosítást kaptak a cselekménnyel kapcsolatban. Az ügyben a 2017. március 13-i rendőri intézkedéssel szemben nem kívántak panasszal élni, valamint feljelentést sem kívántak tenni a Rendőrőrsön, ugyanakkor a felvilágosítást megköszönték.

2) A K.-i Rendőrőrs r. százados parancsnokának feljegyzése az alábbiakat tartalmazza.

Az őrsparancsnok a panaszeljárás vizsgálata során ellenőrizte a panaszosok azon állítását, miszerint 2017. március 20-án a Rendőrőrsön megjelentek a 2017. március 13-ai rendőri intézkedéssel kapcsolatban panasztétel céljából. A r. százados az ellenőrzés során nyilatkoztatta azokat a rendőröket, akik a kérdéses napon szolgálatban voltak a Rendőrőrsön, de senki nem támasztotta alá, hogy március 20-án találkoztak volna velük az épületben.

3) A K.-i Rendőrőrs r. főtörzsőrmester körzeti megbízottja volt az, aki 2017. március 21-én fogadta a panaszosokat a K.-i Rendőrőrsön.

A r. főtörzsőrmester jelentésében előadta, hogy a szolgálata teljesítése során, a kora délutáni órákban (pontosan nem emlékszik, lehetséges, hogy délelőtt) K.-i Rendőrőrs hivatali épületében megjelentek a panaszosok.

Elmondták, hogy egy korábbi bejelentés kapcsán – ami egy állatvédőtől érkezett, és mivel érintettek benne – szeretnének felvilágosítást kérni. Mivel a rendőrnök konkrét információja nem volt az ügyről, ezért az I. r. panaszos elmesélte a történeteket, miszerint egy állatvédő bejelentést tett a rendőrségre a birtokában lévő lovak tartásának körülményeire vonatkozóan. Elmondta, hogy a bejelentést követően a helyszínre kiérkezett rendőrök megtekintették a lovat, majd eseti szakértőnek kihívták a helyi

állatorvost. Az I. r. panaszos elmondta még, hogy a lovat megtekintette még H. Z. és a felesége is. Előadta azt is, hogy a K.-i Polgármesteri Hivatal is eljárást indított a fentiek miatt.

Az I. r. panaszos közölte, hogy nem tetszett neki H. Z. viselkedése a fenti bejelentés kapcsán: a férfi megjegyzéseket tett (hanyag, trehány, felelőtlen szavakat használva) az állattartással kapcsolatban, és ez a II. r. panaszosnak nagyon rosszul esett. Az I. r. panaszos panasza igazából H. Z. viselkedésére irányult, illetve közölte, hogy fél a férfi későbbi bosszújától, mivel a bejelentés óta több alkalommal látta elmenni a házuk előtt annak kocsiját. Más egyéb dolgot, körülményt nem közölt, a rendőrök viselkedésére, illetve az intézkedésre nem tett panaszt.

A fentieket követően a r. főörzsőrmester közölte az I. r. panaszossal, hogy amennyiben úgy érzi vagy érezni fogja, hogy H. Z. magatartásával, szóval vagy egyéb módon (telefonon) beleavatkozna mindennapi életébe, akkor zaklatás vagy más jogsértés gyanúja miatt megteheti a feljelentését a rendőrségen.

Ezután az I. r. panaszos megkérdezte, ha feljelentést tenne zaklatás miatt, akkor esetlegesen kellene-e bíróságra mennie. A rendőr azt válaszolta, amennyiben bűncselekmény megalapozott gyanúja merülne fel a férffel szemben, akkor biztosan. Az I. r. panaszos közölte, hogy nem akar bíróságra járkalni, ezért inkább nem tesz feljelentést. A fentieket követően megköszönte a felvilágosítást, és a II. r. panaszossal elhagyta a Rendőrőrs épületét.

A r. főörzsőrmester előadta, hogy ezen eseten kívül nem találkozott és nem beszélt a panaszosokkal sem a Rendőrőrsön, sem egyéb más helyen.

III.

A Testület elsőként a panasz határidőben történő előterjesztésének kérdését vizsgálta meg.

Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése szerint a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított húsz napon belül lehet előterjeszteni.

Jelen esetben a panaszolt rendőri intézkedés 2017. március 13., illetve 21. napján történt. Mindkét esetben a panaszosok aznap szereztek tudomást az őket ért jogsérelemről, a jogorvoslati határidő ezért az első panaszrész vonatkozásában 2017. április 2. napján, míg a második panaszrész tekintetében 2017. április 10. letelt. Ezt követően 18 (illetve 8) nappal később, 2017. április 20-án terjesztették elő postai úton a panaszbeadványt a panaszosok.

A panaszbeadvány szerint a panaszosok sem a magánlakásban, sem pedig a rendőrség épületében nem kaptak kioktatást panaszjoguk tekintetében. **A Testület az Eljárási Szabályzat 10. §-ának (3) bekezdésében meghatározottak és a fenti körülmények alapján a panaszosok beadványát határidőben előterjesztettnek tekintette valamennyi panaszrész tekintetében.**

IV.

A panaszosok sérelmezték azt, hogy otthonukba határozat vagy más dokumentum (felhatalmazás) hiányában léptek be a magukat nem azonosító rendőrök, ahol állatkínzás bűncselekménye miatt kívántak intézkedni, és igazoltatást foganatosítani, valamint adatgyűjtést végeztek. Sérelmezték azt, hogy egy harmadik személy viselkedése miatt a II. r. panaszost rendre utasították, továbbá, hogy nem kaptak kioktatást sem a helyszínen, sem a rendőrség épületében a panasztételi lehetőségeikről.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosoknak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez és az otthon tiszteletben tartásához való jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, továbbá a XXVIII. cikkében foglalt jogorvoslathoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.**

1) A Testület elsőként a rendőrségnek a panaszosok ingatlanában foganatosított intézkedési kötelezettségét vizsgálta.

A panaszbeadvány szerint a panaszosok által tartott lovak közül az egyik elfeküdt az állatok számára elkülönített udvarrészen. Az állatot igyekeztek megfelelően gondozni. 2017. március 13-án, sötétedés után kézi lámpák fényeit látta meg az I. r. panaszos, és a rendőrök névtelen bejelentőre hivatkozva akartak bemenni.

A rendőrségi iratok szerint az Alapítvány kuratórium tagja a 112-es segélyhívó számon tett bejelentést arról, hogy a panaszosok ingatlanán élő lovak közül egy nem tud felállni. Az ügyelet utasította a járőröket, hogy állatkínzás bűncselekménye merülhet fel, ezért vonuljanak a helyszínre.

a) Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 1. pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az Rtv.-ben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését.

Az Rtv. 13. §-a szerint továbbá a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A fenti rendelkezéseket a Szolgálati Szabályzat 8. §-a az alábbiakkal egészíti ki. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A bejelentésekben megjelöltekre a Testület álláspontja szerint további jogszabályi rendelkezések hívhatóak fel.

A Btk. 244. §-ának (1) bekezdése szerint az, aki a) gerinces állatot indokolatlanul oly módon bántalmaz, vagy gerinces állattal szemben indokolatlanul olyan bánásmódot alkalmaz, amely alkalmas arra, hogy annak maradandó egészségkárosodását vagy pusztulását okozza, b) gerinces állatát vagy veszélyes állatát elűzi, elhagyja vagy kiteszi, állatkínzás vétségét követi el.

A Testület a vonatkozó jogszabályhelyek ismertetését követően utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely cselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a bűnügyi hatóság szerepét, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény értékelését – akkor, amikor a rendőrség az intézkedés jogalapjaként szándékos bűncselekmény elkövetésének gyanújára hivatkozik – az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A

fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, felmerülhetett-e bármely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztethetett.

Erre a kérdésre Testület egyértelmű igennel felelt, mivel a rendőrségi dokumentumokban foglaltak alapján – a bejelentő segélyhívó számon tett közlésének tartalma – felmerülhetett bűncselekményre vonatkozó egyszerű gyanú. A ló mint gerinces állat vonatkozásában a megfelelő gondozás, etetés hiánya, betegsége esetén az orvosi ellátás biztosításának mellőzése – minősülhetnek olyan bánásmód alkalmazásának, amely alkalmas arra, hogy annak maradandó egészségkárosodását vagy pusztulását okozza

A bűncselekmény elkövetésének gyanújára vonatkozó segélyhívás alapján a rendőröknek (a közrend védelme érdekében) az Rtv. idézett 13. §-a alapján intézkedési kötelezettségük keletkezett. A Testület megállapítása szerint az intézkedés kezdeményezésével nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.

b) A Testület vizsgálta a magánlakásban intézkedés jogszerűségét is.

A Rendőrkapitányság vezetőjének tájékoztatása alapján a rendőrök az Rtv. 37. §-nak (1) bekezdés b) pontjában biztosított felhatalmazás alapján intézkedtek a panaszosok udvarában. Az elsődleges jelentésben továbbá az szerepel, hogy az I. r. panaszos a rendőrök kérésére bebocsátotta őket oda. Az utóbb készített jelentések ezt megerősítik, illetve azt is tartalmazzák, hogy az I. r. panaszos a két civil személyt és a hatósági állatorvost is önkéntesen engedte be. (A büntetőeljárásban keletkezett tanúvallomások egyébként a rendőrség verzióját tovább erősítik: mintegy 30 perces várakozás után a két rendőr és a két civil személy bejutottak az ingatlanba, és az I. r. panaszos a később megérkező hatósági állatorvost is bebocsátotta.)

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során [...] a magánlakás sérthetlenségéhez fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. X. Fejezetében, az értelmező rendelkezések között található a magánlakás fogalma. A 97. § (1) bekezdés c) pontja szerint magánlakás: a lakás (üdülő, nyaraló vagy a lakás céljára használt egyéb helyiség, létesítmény, tárgy), az ahhoz tartozó nem lakás céljára szolgáló helyiség, létesítmény, bekerített terület.

Az Rtv. 39. §-a rendelkezik a magánlakásban intézkedésről. Eszerint – az Rtv.-ben felsorolt kivételektől eltekintve – a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be.

A törvényhely (1) bekezdésének b) pontja szerinti egyik kivétel a bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, megszakítása vagy büntetőeljárás terheltjének elfogása és előállítása céljából történő belépés. Ilyen esetekben a magánlakásba való belépés, illetve behatolás bebocsátás (hatósági határozat) nélkül történhet.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt a tényállást látta megvalósulni, hogy az I. r. panaszos önkéntesen engedte be a rendőröket (a civileket és a hatósági állatorvost is, utóbbi személy belépését nem is kifogásolta beadványukban). A rendőrség számára az Rtv. idézett 37. §-ának (1) bekezdés b) pontja biztosította a törvényi felhatalmazást a magánlakásnak minősülő helyen foganatosított rendőri intézkedésre: egy felételezett bűncselekmény megszakítása érdekében történt. Másrészt a magánlakásnak minősülő hely tulajdonosának szóbeli engedélye is jogszerűvé tette az intézkedést.

A Testület a rendőrség magánlakásba való belépését jogszerűnek, indokoltnak találta, ami által nem sérült a panaszosoknak az Alaptörvény VI. cikkében biztosított otthon tisztelben tartásához fűződő joga.

2) A panaszosok úgy fogalmaztak, hogy hatósági (házkutatás elrendeléséről szóló) határozat vagy egyéb felhatalmazás hiányában mentek be a rendőrök az udvarukba.

A házkutatás büntetőeljárás kényszerintézkedés [szabályait a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 149. §-a tartalmazza], amely az eljárás eredményessége érdekében a ház, lakás, egyéb helyiség, az azokhoz tartozó bekerített hely vagy a jármű átkutatását, továbbá az ott elhelyezett információs rendszer vagy ilyen rendszerben tárolt adatokat tartalmazó adathordozó átvizsgálását jelenti. Akkor van helye, ha megalapozottan feltehető, hogy az a bűncselekmény elkövetőjének kézre kerítésére, vagy a bűncselekmény nyomainak felderítésére, avagy bizonyítási eszköz, elkobozható vagy vagyoneklobzás alá eső dolog megtalálására vezet.

A rendőrségi dokumentumok szerint nem volt elrendelt büntetőeljárás a rendőri intézkedés kezdetén, ebből kifolyólag házkutatást nem rendelt el a rendőrség. Az iratok alapján továbbá halaszthatatlan nyomozati cselekmény sem történt. A rendőrségi gyakorlat szerint feltehetően „helyszíni ellenőrzést” tartott a rendőrség, amire akkor van lehetőség, ha az érintett ahhoz önkéntesen hozzájárul. Az Rtv. rendelkezései közül a Testület álláspontja szerint az Rtv. fentebb idézett 32. §-a szerinti rendelkezés szolgáltatott volna alapot.

A bizonyítékok alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy a konkrét esetben valóban nem házkutatás történt, illetve az ingatlanon való körbetekintés az ott lakó beleegyezése alapján valósult meg. A Testület megítélése szerint a rendőr szóbeli közlése arra vonatkozóan, hogy „helyiség átvizsgálást” foganatosít, az Rtv. szerint elegendő, nem terheli a rendőrt ebben az esetben írásbeli közlési kötelezettség. **A panasz ezen része tekintetében a Testület megállapította, hogy nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.**

3) Az I. r. panaszos igazoltatásának kérdése kapcsán a Testület az alábbi megállapításokat tette.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A Testület álláspontja szerint jelen esetben bűnüldözési célból szükséges volt az I. r. panaszos igazoltatása (a dokumentumokból nem derül ki, illetve a panaszbeadvány sem tartalmazza, hogy a II. r. panaszost is igazoltatták-e), tekintettel arra, hogy az ő ingatlanán voltak az állatok, amik tekintetében felmerült a bűncselekmény elkövetésének gyanúja (elkövetési tárgyak). A bűnüldözéshez szükséges adatgyűjtés folytán pedig nélkülözhetetlen annak a személynek az adatainak rögzítése, akitől a rendőr információt gyűjt.

A Testület megállapítása szerint az igazoltatás jogszerűen és indokoltan történt, azáltal nem sérült az I. r. panaszos személyes adatok védelméhez való joga.

4) A panaszbeadvány szerint a rendőrök adatokat gyűjtöttek: amíg az egyik rendőr az I. r. panaszos adatait vette fel, a másik a lovak tartásával kapcsolatosan kérdezte. Továbbá két civil („ló szakértő”) és egy hatósági orvos is belépett az ingatlanukra.

A rendőrségi dokumentumokból megállapítható, hogy egy állampolgár bűncselekmény elkövetésére vonatkozó bejelentést tett a 112-es segélyhívó számon. Az ügyelet ez alapján küldte ki a járőröket, akik a tényállás tisztázása érdekében először felvette a kapcsolatot telefonon a bejelentővel, majd – a tőle kapott információ alapján, miszerint az önkormányzat már tud az esetről – telefonon felvették a kapcsolatot egy önkormányzati ügyintézővel is, hogy adatot gyűjtsenek a panaszosokkal szemben az állattartással kapcsolatos hatósági eljárásról. Ezt követően jelent meg a két civil személy („ló szakértő”), akiket szintén meghallgattak a rendőrök. Ezt követően vették fel a kapcsolatot az I. r. panaszossal, akinek szintén kérdéseket tettek fel, illetve az állatokat és az élőhelyüket megtekintették. Mivel pedig a rendőrök meglátása szerint a helyszínen különleges szakértelmet igénylő kérdés eldöntése vált szükségessé (azaz, hogy az I. r. panaszos magatartásával kapcsolatban fennáll-e bűncselekmény gyanúja), ezért szaktanácsadóként telefonon a helyszínre rendelték egy állatorvost, aki megvizsgálta a lovakat (a földön fekvőt injekcióval kezelte). A rendőrség tájékoztatása szerint a házaspárt és a hatósági állatorvost az Rtv. 26. §-ának (1) bekezdése alapján, felkérésre vették igénybe (szaktanácsadóként, illetve hatósági állatorvosként).

Az Rtv. 32. §-a szerint a rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kérdezett személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér – ha jogszabály másként nem rendelkezik – az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.

Az Rtv. 26. §-a rögzíti azt, hogy a rendőrség bűncselekmény elkövetésének megelőzése, megakadályozása, bűncselekmény felderítése, az elkövető elfogása, a közbiztonság védelme érdekében – ha a törvényben meghatározott kötelezettsége más módon nem teljesíthető, és törvény másként nem rendelkezik - kérheti és igénybe veheti a magánszemély, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet segítségét és a birtokában lévő eszközt. A segítségnyújtás csak akkor tagadható meg, ha az a felkért személy életét, egészségét vagy testi épségét nyilvánvalóan veszélyezteti, továbbá, ha a kért segítség teljesítéséhez szükséges tárgyi feltételek nem állnak rendelkezésre.

Jelen esetben egy szándékos bűncselekmény gyanújának tisztázása érdekében történt az adatgyűjtés: a bűncselekmény felderítése, elkövetésének gyanúja megállapítása vagy kizárása indokolta.

A Testület megítélése szerint a felvilágosítás-kérés, illetve segítség igénybevétele jogszerűen és indokoltan történt, amivel nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.

5) A panaszbeadvány szerint a rendőrök nem mutatkoztak be, egyiküket felismerte azonban az I. r. panaszos.

Az intézkedő rendőrök nyilatkozata szerint rendszeresített egyenruhában jelentek meg, jelvényvel, névkitűzővel, és amikor kiment az I. r. panaszos, bemutatkoztak neki, és közölték az intézkedés célját is.

Az Rtv. 20. §-a szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvényre, vagy szolgálati igazolványára és azonosító jelvényre igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat tovább részletezi. Az 5. § szerint az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak

közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel a fentebb meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

Jelen esetben a panaszbeadvány és a rendőrségi dokumentumokban foglaltak ellentmondásban vannak abban a tekintetben, hogy az azonosításra vonatkozó kötelezettségét teljesítette-e az intézkedés kezdetén a két rendőr. Ezt az ellentmondást a Testület további bizonyítási eszköz híján feloldani nem tudta.

A Testület az egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a hivatkozott rendőri kötelezettségek teljesítése tekintetében, ezért az I. r. panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

6) Az I. r. panaszos sérelmezte azt is, hogy amikor rászólt a háza udvarán a „ló szakértőkre”, hogy ne háborgassák az állatot, a rendőrök őt utasították rendre.

A rendőrségi dokumentumok szerint a civil („ló szakértő”) férfi feldúlt, illetve elkeseredett volt az állatok szenvedését látva, de megnyilvánulásai nem voltak sértőek, a véleményét elmondta, hogy a lovak állapotáért az I. r. panaszos a felelős. Ez a II. r. panaszosnak nem tetszett, közölte, hogy a férfi a saját portáján dirigáljon. A civil házaspár fenyegetőző vagy sértő megjegyzést nem tettek.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a panasz ezen része tekintetében, ezért a II. r. panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A Testület ezzel összefüggésben megjegyzi, hogy jelen esetben legfeljebb a becsületsértés szabálysértése (a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 180. §, „Aki mással szemben a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ vagy egyéb ilyen cselekményt követ el, szabálysértést követ el.”) merülhetett fel. Amely megvalósulása esetén a rendőr – mivel a szabálysértés magánindítványra üldözendő – legfeljebb a magánindítvány mibenlétéről kell, hogy tájékoztassa a rendőri intézkedés alá vont személyt.

8) A panaszosok 2017. március 20-ai rendőrségen történő megjelenésével kapcsolatban nincs értékelhető adat, illetve a panaszosok nem is sérelmeztek semmit a kérdéses napon, ezért érdemben a panasz ezen részét érdemben nem vizsgálta a Testület.

7) A beadvány szerint a helyszínen a rendőrök nem tájékoztatták a panaszosokat a panasztételi lehetőségükről.

Az elsődleges rendőri jelentés nem tartalmaz a panasz ezen része tekintetében információt. Az intézkedő a r. főtörzsőrmester jelentése szerint, amikor közölték az I. r. panaszossal, hogy az intézkedést befejezték, akkor adtak tájékoztatást panaszjogáról. A r. főtörzsszázlós utólagos jelentésében az szerepel, hogy még az intézkedés elején, a kapuban, szóban közölték vele panaszjogát, amit tudomásul vett.

Az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

Jelen esetben a panaszos előadása és a rendőrségi dokumentumokban foglaltak ellentmondásban vannak abban a tekintetben, hogy a panasztételi lehetőségéről való kioktatás megtörtént-e. Ezt az ellentmondást a Testület további bizonyítási eszköz híján feloldani nem tudja.

A Testület az egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a hivatkozott rendőri kötelezettség teljesítése tekintetében, ezért a panaszosok jogorvoslathoz való jogának sérelme nem megállapítható.

9) A panaszbeadvány szerint 2017. március 21-én a panaszosok megjelentek a K.-i Rendőrőrs épületében, ahol az őket meghallgató rendőr lebeszélte őket a panasz megtételéről. Ugyanakkor ez a rendőr sem tájékoztatta őket jogorvoslati lehetőségeikről.

A K.-i Rendőrőrs r. főtörzsőrmester körzeti megbízottja, aki a panaszosokat fogadta a kérdéses napon, jelentésében úgy nyilatkozott, hogy a panaszosok egy korábbi bejelentés kapcsán szeretnének felvilágosítást kérni: egy állatvédő bejelentést tett a rendőrségre a birtokában lévő lovak tartásának körülményeire vonatkozóan, ami miatt rendőri intézkedés történt, illetve az önkormányzat is eljárást folytatott velük szemben. Az I. r. panaszos közölte, hogy nem tetszett neki az, hogy a civil férfi megjegyzéseket tett az állattartással kapcsolatban, ami a II. r. panaszosnak nagyon rosszul esett. A rendőr megállapítása szerint a „panasz” igazából az állampolgár viselkedésére (közölte azt is, hogy fél a férfi későbbi bosszújától, mivel a bejelentés óta több alkalommal látta elmenni a házuk előtt annak kocsiját), más körülményt nem közölt, a rendőrök viselkedésére, illetve az intézkedésre nem tett panaszt. A r. főtörzsőrmester ezért azt közölte a panaszosokkal, amennyiben úgy érzi (érezni fogja), hogy a férfi magatartásával, szóval vagy egyéb módon (telefonon) beleavatkozna mindennapi életébe, akkor zaklatás vagy más jogsértés gyanúja miatt megteheti a feljelentését a rendőrségen. Ezután az I. r. panaszos megkérdezte, ha feljelentést tenne zaklatás miatt, akkor esetlegesen kellene-e bíróságra mennie. A rendőr azt válaszolta, amennyiben bűncselekmény megalapozott gyanúja merülne fel a férfivel szemben, akkor biztosan. Az I. r. panaszos közölte, hogy nem akar bíróságra járkalni, ezért inkább nem tesz feljelentést.

Az Rtv. 24. §-a szól a rendőr felvilágosítás-adási kötelezettségéről: a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

Az Rtv. 20. §-ának fentebb idézett (2) bekezdése szól továbbá a panasztételi lehetőségéről való kioktatásról.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem tudta magát a tényállást sem tisztázni ebben a tekintetben: azaz, hogy a panaszosok a rendőri intézkedést sérelmezték-e egy héttel később a rendőrség épületében, avagy a civil személy magatartását kifogásolták. **További bizonyítási eszköz híján a Testület a rendőri intézkedés beazonosíthatatlansága miatt alapjogi sérelmet nem tudott vizsgálni érdemben.**

V.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a konkrét ügyben a rendőröknek intézkedési kötelezettségük keletkezett, ami nem sértette a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogát. Az I. r. panaszos magánlakásban történt igazoltatása, az adatgyűjtés és harmadik személyek igénybevétele jogszerűen történt, amely által nem sérült a személyes adatok védelméhez, az otthon sérthetlenségéhez és tisztességes eljáráshoz való joga. A Testület ugyanakkor a rendőrök azonosításra vonatkozó kötelezettségének teljesítése és a panaszjogról való kioktatás tekintetében az egymásnak ellentmondó bizonyítékok miatt a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jog sérelmének meg nem állapíthatóságáról döntött. A Testület a második rendőri intézkedés tekintetében – a bizonyítékok elégtelensége miatt – a rendőri intézkedés mibenlétét nem tudta megállapítani.

A panaszosoknak az áttétel ellen előzetesen bejelentett tiltakozására figyelemmel a Testület – az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése alapján – az eljárás megszüntetéséről döntött.

Budapest, 2017. november 9.

Dr. Lukács Tamás
testületi tag

Dr. Kozma Ákos
előadó testületi tag,
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag